

נב ע"א-ב. "צא והבא לך אף אתה"

המשנה עוסקת בעובר ממקום למקום, כיצד ינהג – כמקום שהגיע משם, או כמקום שהגיע לשם? כדוגמא המשנה מדברת בפירות שביעית שחובה לבערם בשעה שכלה לחיה מהשדה, האם הסוחר פירות צריך לנהוג בביעור פרותיו כמקום שהגיע משם, או כמקום שהגיע לשם? ת"ק מורה: מטילים עליו את חומרא משתי המקומות (ולא רק חייב לנהוג כמקום שאליו הגיע, אלא אף מחמירים עליו לבער אם במקום שממנו הגיע כלו הפירות. רש"י נ ע"ב ד"ה "חייב"). ורבי יהודה מורה: "צא והבא לך אף אתה". בביאור הוראתו של רבי יהודה נחלקו האמוראים.

מקרה	רבי יהודה: "צא והבא לך אף אתה"	קושייה
סוחר פירות העביר פירות שביעית ממקום שלא כלו הפירות, למקום שכלו . ת"ק: חייב לבער כפי המקום שהגיע אליו.	רבי יהודה: הסוחר אינו חייב לבער, שיכול לומר הסוחר לבן המקום : "צא והבא לך (פירות) אף אתה (מהמקום שבו באתי, ששם עדיין הפירות מותרים. ואלו שבביתך יהיו אסורים כמנהג המקום)". וברור לכולם שדין הפירות כדין המקום שבו הם גדלו, ולא יהיה מחלוקת בין הסוחר לאנשי העיר.	ברישא של משנתנו נפסק אודות המגיע לעיר שנוהגים לא לעשות מלאכה בערבי פסחים לפני חצות "נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם, וחומרי המקום שהלך לשם", ומכיוון שרבי יהודה חלק רק בסיפא אודות סוחר פירות שביעית - משמע שגם הוא מסכים לקביעה זו, ללא קשר האם מעשי הסוחר יעוררו בעיר מחלוקת. אם כך מדוע לרבי יהודה מותר לסחור בפירות שביעית, ולא להתחשב במנהג המקום?
רב שישא בריה דרב אידי: סוחר פירות העביר פירות שביעית ממקום שלא כלו למקום שלא כלו . וכשהגיע שמע שבמקומו כלו הפירות (מקרה חדש זה לא מופיע במשנה, אך נלמד ממנה). ת"ק: חייב לבער לפי המקום שממנו הגיע.	רבי יהודה: הסוחר אינו חייב לבער, שיכול לומר הסוחר לבן עירו : "צא והבא לך (פירות) אף אתה מהמקום שהבאתי את פירותי (ואיני נקרא כמשנה מהמנהג, שהרי במקום שהגעתי אליו פירות שביעית מסוג זה מותרים)".	רבי אליעזר אמר: דבריו של רבי יהודה הינם לחומרא, ולאסור דבר שהתיר ת"ק. ולשיטתך רבי יהודה מתיר את הפירות, למרות שאסר ת"ק?
המקרה כנ"ל, רק הופכים את שיטת ת"ק (כי הלימוד המקרה החדש במשנה נעשה לא כראוי). ת"ק: אינו חייב לבער, ע"פ המקום שממנו הגיע (מפני שהוציאם מהעיר עדיין לא התחייבו בביעור).	רבי יהודה: הסוחר חייב לבער, שבני המקום שיצא משם (מהעיר הישנה) אומרים לסוחר : "צא והבא לך אף אתה ממקום (מעירנו) שהבאת משם את פירותיך הקודמים, והרי כלו כבר מהשדה! ומדוע לא תבער את פירותיך?!" (ומחמר ר"י מת"ק).	אביי: המשנה עוסקת במוליך פירות ממקום אחד למקום שדינו שונה. אך המקרה שהעמיד רב שישא הינו מקרה שמוליך פירותיו ממקום שלא כלו למקום שלא כלו, ודין שתי המקומות שווה? (רש"י ד"ה "לעולם כדקתנ")
אביי : סוחר פירות העביר פירות שביעית ממקום שלא כלו למקום שכלו , והחזיר חזרה לעירו שלא כלו . ת"ק: אינו חייב לבער (והרי הן בחזקת העיר הראשונה. ר"ח)	רבי יהודה: הסוחר חייב לבער, שבני המקום שהגיע לשם (מהעיר הישנה) אומרים לסוחר : "צא והבא לך אף אתה ממקום שהגעת (מהעיר החדשה) פירות כדוגמת אלו, והרי כלו שם! ומדוע לא תבער את פירותיך?!"	רב אשי: הכובש שלושה סוגי ירקות שונים בחבית אחת של חומץ או מי מלח (כדי לשומרם לאורך זמן), רבי אליעזר אומר: אוכלים את שלושתם עד שיכלה אחד מהם מהשדה (שהכבישה משווה את דינם כאחד). רבי יהודה אומר: אוכלים את שלושתם עד שיכלו שלושתם מהשדה (שהכבישה גורמת שיש חלקים אף בירקות האסורים טעם של היתר). רבן גמליאל אומר: מבער כל מין מהחבית בנפרד, ע"פ זמן ביעורו בשדה (שביעית פ"ט מ"ה).
רבינא : אוכלים תמרים בכל ארץ יהודה, עד שיכלה התמר האחרון בארץ יהודה, שנמצא בעיר התמרים צוער. רשב"ג: אוכלים תמרים כל עוד התמרים מצויים לחיות בין הדקלים, אבל אם התמרים נמצאים בין הקוצים - הם לא מצויים לחיות, והגיע זמן ביעורם.	רבי יהודה: אומרים לכובש "צא והבא לך אף אתה מאותו המין מן השדה, ומכיוון שלא תמצא כמוהו - חובה עליך לבער את אותו ירק מן החבית (כדעתו של רבן גמליאל). ות"ק סבר שהסוחר פירות העביר פירות כבושים ממקום שלא כלו למקום שלא כלו - אינו יבער, ויכול לאכול מהפירות הכבושים "האסורים" (שכלו במקומו) עד שיכלו שלשת המינים במקום שאליו הגיע (כדעת רבי יהושע המקילה. רש"י ד"ה "אף על האחרון").	
	רבי יהודה: אומרים לרוצה לאכול תמרים : "צא והבא לך אף אתה ממקום הראוי ליטלן, ולא תמצא" (כי התמרים נמצאות בין הקוצים, ולא ראויים הן להילקח למאכל. כדעת רשב"ג). ות"ק סבר שכל עוד ישנם תמרים בארץ יהודה (לא משנה היכן) - מותר לאוכלם (כדעת ת"ק המיקל. רש"י ד"ה "אוכלין על")	